

OPNIEUW ZWANGER NA HET VERLIES VAN EEN KINDJE

‘Ik wilde niet dat
Louie ineens naar
de achtergrond
zou verdwijnen’

Journalist Eline (31) verloor in september 2021 haar pasgeboren zoontje Louie. Inmiddels is ze opnieuw zwanger. Ze vertelt over de mooie en minder mooie momenten tijdens haar zwangerschap na verlies. **“Diep vanbinnen voelde ik het rotsvaste vertrouwen dat het deze keer allemaal goed zou komen.”**

Ik zie ons daar nog zitten. Op een houten bankje in de zomerzon, cappuccino in de hand, uitkijkend op de zee. Het was dat moment, in augustus 2020, waarop we besloten te stoppen met de anticonceptiepil. We hadden het al vaker over onze kinderwens gehad, maar dit moment was anders. Liefdevoller. Mijn buik, waar hopelijk binnenkort een kindje in zou groeien, vulde zich met duizenden vlinders.

Pril geluk

We hadden op die warme zomerdag niet kunnen bedenken dat onze kinderwens zó snel in vervulling zou gaan. Binnen drie maanden had ik een positieve zwangerschapstest in mijn handen. Vanaf het moment dat ik twee streepjes zag verschijnen, was ik mij heel bewust van het wonder dat zich in mijn buik voltrok. Ik zoog alles in mij op. De eerste tonen van het kloppende hartje, de zachte schopjes onder mijn handen en mijn langzaam groeiende buik. “Er groeit gewoon een baby’tje in mij”, is wat ik maar wát vaak ‘s avonds tegen Bas, mijn partner, zei als ik mijn buik insmeerde met olie. Ik vond het zo iets wonderlijks. Achteraf gezien denk ik weleens: misschien heb ik al die momenten zo bewust in mij opgenomen, omdat ik wist dat onze momenten samen spaarzaam zouden zijn. Want na twintig weken kwam er ineens een einde aan ons prille zwangerschaps-geluk. “Het spijt me enorm, maar jullie kindje heeft een open buikje.

Ik ga jullie doorsturen naar het ziekenhuis”, zei de echoscopiste, terwijl ze de gel zachtjes van mijn buik poetste. Het was hét begin van een medische rollercoaster. Artsen vreesden dat er meer aan de hand was met ons kindje, maar onderzoeken wezen niets uit. De keus was aan ons: de zwangerschap voortzetten met het risico dat er mogelijk iets mis zou zijn met ons kindje of de zwangerschap afbreken terwijl het ook gezond ter wereld had kunnen komen. Voor ons was de

‘DAAR WAS HIJ...
ONZE KLEINE LOUIE.
IK WAS METEEN
VERLIEFD’

“Ik vind het zó bijzonder dat ik het nog een keer mag ervaren om zwanger te zijn.”

keus snel gemaakt. Dit kindje was nu al zó geliefd. We zouden het samen redden. Hoe dan ook.

Kleine strijder

Nog geen drie weken nadat we de knoop hadden doorgehakt, braken met zevenentwintig weken plots mijn vliezen. Ineens was hij daar... onze kleine Louie. Een prachtig mannetje met blonde haartjes en stralende, blauwe ogen. Ik was meteen verliefd. Vier weken lang brachten we door naast zijn couveuse. We beleefden prachtige momenten. Zijn ieniemini lijfje dat meteen tot rust kwam zodra hij bij Bas op de borst werd gelegd, zijn oogjes die wagenwijd open gingen zodra hij onze stemmen hoorde en het speentje waar hij uren op kon sabbelen maar dat eigenlijk veel te groot voor hem was. Het waren momenten waarop de wereld om ons heen verdween en er niets belangrijker was dan wij drieën. Het was liefde in z'n puurste vorm. Toch spatte deze liefdesbubbel vaak genoeg uiteen. Louie was dertien weken te vroeg, dus enorm kwetsbaar. Hij kreeg een bacteriële infectie, twee hersenbloedingen, werd geopereerd aan zijn darmen en er werd een draintje geplaatst >

om het overvloedige vocht in zijn hoofdje af te voeren. Vaak draaide mijn maag zich om bij het idee wat hij allemaal moest doorstaan. Hij was zó sterk en bleef vechten. Dat Bas deze naam, die strijder betekent, voor hem koos, moest dan ook zo zijn. Toch heeft hij de strijd niet kunnen winnen. Na vier weken moesten we hem – met pijn in ons hart – laten gaan. Zijn kleine lijfje was op.

Voor altijd samen

In de weken na zijn overlijden was ik intens verdrietig, maar tegelijkertijd voelde ik ook zo veel liefde. Van en voor Louie. Ik was dankbaar voor al die bijzondere momenten die we samen hadden beleefd, zo trots als een pauw als ik mijn vriendinnen vertelde over zijn enorme strijd lust en intens blij als ik naar zijn stralende blauwe ogen keek in het gouden fotolijstje op de keukentafel. Die liefde bleef door mijn lijf gieren. Mijn hoofd vond daar onder tusschen van alles van. Moest ik niet meer huilen? Verdrietiger zijn? Alleen maar onder een deken willen liggen? Het gebeurde niet. Hoe hard mijn hoofd ook bleef tegensputteren, in mijn hart voelde ik dat het goed was. Bewijzen kan ik het niet, maar ik geloof dat het Louie was die mij dit liet voelen. Al vrij snel na zijn dood kreeg ik bijzondere tekens. Zo dook ineens overal een lieveheersbeestje op. Buiten op het bankje waar we familie belden om te vertellen dat Louie het niet had gered, in de rouwkamer waar we Louie vlak na zijn overlijden konden ophalen, tijdens zijn uitvaart. Ik kon Louie misschien niet meer vasthouden of zien, maar het was net alsof hij mij op deze manier wilde laten weten dat hij niet weg was. Dat hij altijd dichtbij zou zijn en dat ons contact nooit verloren zou gaan.

Opnieuw zwanger

Waar mijn gedachten eerst vooral bij Louie waren, merkte ik na verloop van tijd dat er in mijn hoofd ruimte ontstond voor een nieuwe zwanger-

schap. De eerste keer dat ik mezelf betrapte op deze gedachte, weet ik nog precies. Het was een paar weken na het overlijden van Louie. Ik liep buiten met de hond. Ineens schoot het door mijn hoofd. Ik schrok en mijn ademhaling stakte. Hoe kon ik daar nú al aan denken? Mocht dat wel? Louie was pas net overleden! Het was wederom mijn hoofd dat een heus vragenvuur op mij af wierp en mijn hart dat het antwoord gaf. Ik voelde dat Louie niets liever had gewild dan dat wij weer gelukkig zouden worden en dat het helemaal oké was om onze diepgekoesterde kindervens in vervulling te laten gaan. Het zou niets afdoen aan de liefde die we voelden voor Louie. Negen maanden na dat moment was ik opnieuw zwanger. We hebben daar bewust even mee gewacht. Ik had tijd nodig om alles te verwerken en wilde pas aan een nieuwe zwangerschap beginnen als ik een nieuw kindje ook weer alle ruimte en liefde zou kunnen geven. Schuldig heb ik mij nooit gevoeld. Wel vond ik het lastig om mijn aandacht te verdelen. Ik wilde niet dat Louie ineens naar de achtergrond zou verdwijnen, maar tegelijkertijd wilde ik het kindje in mijn buik ook alle aandacht geven dat het verdiende. Ik kon de balans niet vinden, waardoor ik constant het gevoel had dat ik tekortschoot. Tijdens een bijzondere healingssessie

gebeurde iets bijzonders. Ik nam plaats op een yogamatje, sloot mijn ogen en liet mij meevoeren met de rustgevende muziek. Ik voelde direct kriebels op mijn hoofd. Kriebels die ik al voel sinds Louie is overleden en waarbij ik weet dat hij dichtbij is. Vervolgens legde ik mijn handen op mijn buik en ineens voelde ik het... het allereerste schopje van het kindje in mijn buik. Tranen rolden over mijn wangen. Ze waren er allebei, mijn twee kindjes. Ineens was zo duidelijk dat mijn hart groot genoeg is voor allebei.

Geluk en angst

Aan het begin betrapte ik mezelf erop dat ik alsmaar zei dat deze zwangerschap sowieso heel spannend zou worden. Natuurlijk was er een reële kans dat het de nodige spanning met zich mee zou brengen, maar waarom zou ik daar constant de nadruk op leggen? Het stond ook haaks op het rotsvaste vertrouwen dat ik diep van binnen voelde. Vertrouwen dat het deze keer allemaal goed zou komen. Nóg meer dan tijdens de eerste zwangerschap genoot ik van elk klein moment. Het kikkervisje dat ik langzaam zag veranderen in een

"Hier was ik 27 weken zwanger, hét moment waarop ik de vorige keer ben bevallen van Louie."

kindje met handjes en voetjes. Mijn lijf dat de buitenwereld steeds duidelijker liet zien dat er een broertje of zusje voor Louie op komst was en het plakboek dat zich langzaam vulde met echo's. Soms als ik 's avonds naar mijn zwangere lijf stond te turen voor de spiegel, voelde ik mij zó intens dankbaar. Dankbaar dat het wederom in staat was om een nieuw leven te creëren, maar ook dankbaar dat Bas en ik het opnieuw hadden aangedurfd. Ondanks dat ik enorm genoot, was het bij vlagen ook heel zwaar. Zo kon ik in de zevenentwintigste week alleen maar huilen omdat ik constant werd teruggeslingerd naar de zwangerschap van Louie. Met negenentwintig weken werd ik met vroegtijdige weeën opgenomen in het ziekenhuis. Soms hield ik mijn hart vast tijdens de echo's en er zijn tég momenten geweest waarop ik midden in de nacht badend in het zweet wakker schrok omdat ik de baby niet meer voelde bewegen. Mijn zwangerschap was niet onbezorgd, maar desondanks probeerde ik mij – ook tijdens deze moeilijke momenten – niet te veel te laten meeslepen. Want als er iets is wat ik van mijn kinderen heb geleerd, is het dat het leven niet maakbaar is. Je weet nóóit hoe het loopt. Niet in een zwangerschap na verlies, niet in een eerste zwangerschap, maar ook niet in een vierde. Het enige wat je wel kunt, is vertrouwen. Blijven vertrouwen.

Toeval?

Dat eindeloze vertrouwen heeft mij erdoorheen geloodst. Ik vind het

jammer dat Louie het kindje in mijn buik nooit zal leren kennen en dat het kindje in mijn buik nooit in de blauwe ogen van Louie zal kunnen kijken. Al heb ik wel het gevoel dat die twee in contact staan en elkaar kennen. Zo was ik net zwanger toen ik van vriendinnen een sessie cadeau kreeg bij een medium. Louie liet zichzelf vrij snel horen en het medium had het over een naam die hij maar bleef herhalen. Wat bleek? Het was dé jongensnaam die Bas en ik een paar dagen daarvoor voor onze baby hadden bedacht. Noem het toeval, maar voor mij was het wederom die bevestiging dat Louie er is en altijd zal zijn. Ook in het leven van zijn broertje of zusje. Het is misschien niet tastbaar, maar sinds ik voel en ervaar dat er meer is dan dat wij kunnen zien, is mijn leven zo veel mooier geworden. Dat gun ik andere ouders ook en dat is ook waarom ik na het overlijden van Louie meewerk aan NEL-magazine, een tijdschrift voor ouders van overleden kinderen. Er is pijn, verdriet en rouw, máár er is ook trots, liefde en verbinding. We willen ouders laten zien en voelen dat liefde nooit verloren gaat en dat je weer gelukkig kunt zijn. Natuurlijk vind ik het soms verdrietig dat ik Louie niet kan vasthouden, maar ik durf wel te zeggen dat ik weer gelukkig ben. Dat ik geniet van mijn leven, dankbaar ben dat het mij heeft gevormd tot wie ik nu ben en dat ik van allebei mijn kinderen zo veel liefde mag ontvangen. Ik vind het een cadeau dat ik hun moeder mag zijn en dat ze mij – zo klein als ze zijn – al zo veel hebben geleerd over het leven en waar het écht om draait. Het grote aftellen gaat nu bijna beginnen. Ik kan niet wachten tot we straks een gezin zijn van vier. Met één kindje in mijn hart en één kindje in mijn armen. ♥

Onlangs is Eline bevallen van een prachtige dochter met de naam Izzy.